

מסורת הש"ס

א) כלים פטוי' מיה', ב) ועידין קד' א) יג' מותק', ד) ועי' שפסחים מופ' ד'ה עול' רגלים,

הנהרות הב"ח

א) גמ' נוקרין ריסוס נבועד משוס רבין אמרו (פסל' מו"ט ויר' נפיל' ל"ג ליה. עוד נ"ר ונכ"ה דרכו הו' ר' ג' נ"ה פ' ל"ג הנול' ד'ק' ג' ע"ה אפרס"י עול' ר' ג' ש"ס אפרס"י עול' זה: (ג) ש"י ד"ה לנכ"ה כ"ו דרש' לתרוב זה: (א) ד"ה מעמידן מ' מקום שפית' קידרה אחת כרע מקום שפית' שתי קידרות. נ"כ כ"ה ג' פ' כ"ה: (ד) תוב ד"ה ה"ר ר"מ א"ל ש"ן ב' בחיליה אמר ר"ה דאמר טעם:

גלוין הש"ס

מתני' מפישין תור ובידים ורחים לל':

הנהרות מורה"ב

א) רש"י [סוף] ד"ה [מכשין] גמ' מרש' [מעמידן] נ"כ ד"ה י' ע"ה י' ע"ה כ"ה חכ"י ד"ה פלגמ"ה וכו' ועין ודוק:

רבינו הנאל

דכחלו א"ע"ם שמצויות עכשיו שמתח' לאח' וכו'. אמר רב יהודה אמר רב בנות ישראל שגוינו לפרוק ולא הגיעו עניות טופלות אחון בסיר. עשירות כסולת. בנות מלכים בשמן מור והוא טעם. איבא דאמר ש"ן זית שלא הביא שיליו. תניא אמאי קרינן ש"ן זית שלא הביא שיליו סכין אותו ששיר את השיעור ומשן את המעור. החדוש תופר כדרכו. בתלמוד א"ר ישראל מפורש לפרוק כהנא והנחזה וכו'. דבי ר' יואי אמר, כדרכו כמלא אחת. ר' יוחנן א' כדרכו אפי' אחת אחת, מכליב מפסע כלומר הדילוג. מתיי' מסייע ל' יוחנן, הרעעין סלגין ברעועין אין תימר חרד חרד היינו אורחיהו כן היא אורחותיה. אלא מפסע. ר' יואי בר' הניח אמר המורה את האמרות

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קטן י.

ההדיוט תופר כדרכו. נראה דוקא לנורח המועד אלל כחנם למה יתירו אפילו על ידי שינוי מיהו לא ליירי כדכר האבד דהיכא דהיכא דכר האבד קיימא לן כר' יוסי דאין מנריך שינוי דכר האבד והיכא דנגדיו או מנעליו מקורעין ואם יניח אותן עד לאחר מועד יתקלקלו רחמי רבואי

ההדיוט תופר כדרכו: היכי דמי ההדיוט אמרי רבי רבי ינאי כל שאינו יכול להוציא מלא מחט בבת אחת רבי יוסי בר חנינאי אמר כל שאינו יכול לכונן אימרא בחפת חלוקו: והאומן מכליב: מאי מכליב רבי יוחנן אמר: מפסיע רבה בר שמואל אמר שינוי כלבתא: מסרגין את המטות: מאי מסרגין ומאי ממתחין כי אחא רב דימי אמר פלוגי בה ר' חייא בר אבא ור' אסי ותרוייהו משמיה דחוקיה ור' יוחנן חד אמר מסרגין שתי וערב וממתחין שתי בלא ערב וחד אמר מסרגין שתי בלא ערב וממתחין שאם היה רפוי ושון שאין מפשילין חבלים לכתחלה בשלמא דאמר מסרגין שתי וערב וממתחין שתי בלא ערב היינו דקתני רב תחליפא בר שאול יושוין שאין מפשילין חבלים לכתחלה שתי בלא ערב וממתחין שאם היה רפוי היה יצחק לרבי חייא בר אבין מי איבא למאן דאמר מסרגין שתי בלא ערב והתנן רבי מאיר דאמר המטה משיסרוג בה שלשה בתיים אלא כי אחא רבין אמר במסרגין כולי עלמא לא פלוגי דשתי וערב אלא כי פלוגי בממתחין מר סבר ממתחין שתי בלא ערב ומר סבר שאם היה רפוי ממתחו מיתיבי מסרגין את המטה ואין צריך לומר שממתחין דברי ר' מאיר ר' יוסי אמר ממתחין אבל לא מסרגין ור' א' אין ממתחין כל עיקר בשלמא למאן דאמר ממתחין שתי בלא ערב היינו דאיתו יש אומרים לאיפלוגי אלא למאן דאמר שאם היה רפוי ממתחו ליש אומרים ממתחו גמי לא אין כיון דאפשר למבלייה במאני לא טרחינן: ב' מתני' מעמידין תנור וכורים וריחים במועד ר' יהודה אומר אין מכבשין את הריחים בתחילה: ג' מ' מאי מכבשין רב יהודה אמר מנקר ריחוי רב חיאל אמר בת עינא מיתיבי מעמידין תנור וכורים במועד ובלבד שלא יגמור מלאכתן דברי רבי אליעזר וחכמים אומרים אף יגמור רבי יהודה אומר משמו מעמידין את החדשה ומכבשין את הישנה ויש אומרים אין מכבשין כל עיקר בשלמא למאן דאמר דאמר מכבשין מנקר ריחוי היינו דמבשבת לה בישנה אלא למאן דאמר בת עינא ישנה בת עינא למה לה כגון דקא בעי לארווחי טפי פורתא רב הונא שמעיה להווא גברא דקא מנקר ריחוי בחולא דמועדא אמר מאן האי איתחיל גופיה דקא מחיל חולא דמועדא סבר לה כיש אומרים דרש רב חמא יגוקרין ריחים במועד משום (ב) רבי מאיר אמר אפילו סוס שרוכב עליו וחמור שרוכב עליו (ג) ומותר) ליטול צפרנים בחולו של מועד אבל

למישקל הונא שמעיה להווא גברא דקא מנקר ריחוי בחולא דמועדא אמר מאן האי איתחיל גופיה דקא מחיל חולא דמועדא סבר לה כיש אומרים דרש רב חמא יגוקרין ריחים במועד משום (ב) רבי מאיר אמר אפילו סוס שרוכב עליו וחמור שרוכב עליו (ג) ומותר) ליטול צפרנים בחולו של מועד אבל

תופר כדרכו. בחולו של מועד: היכי דמי הדיוט. שאינו אומן שמופר כדרכו: מלא מחט כנס אהם. שאינו יכול ללקוט נימי התפירה של חלוק כדי לתפור כשהוא תופר מוחזק תפירות הרבה כמלא לורח המחט ואח"כ מושכה מן הכנגד ונמלאו תפירות הרבה הנהיגה אהת והיודע לעשות כן אומן הוא: שאינו יכול לכונן אימרא בחפס חלוקו. שאינו יודע לתחוב אותו נגד עב עשוטין ממנו אימרא בחפס חלוקו אלא שבמקום אחד מקלרו ובמקום אחד מרסיבו: האומן. החיט מכליב: מפסיע. שאינו תופר ביושר אלא מפזר התפירה ולהכי קרי מכליב שדומין מחוזה המחט לשיני הכלב רחוקות זו מזו כשיני הכלב: כלבסא. שאינו תופר כדרכו (ב) מוחזק זה בסמון זה אלא שמוחזק המחט פעם אחת למעלה ופעם אחת למטה ולהכי קרי ליה כלבסא דהכי קיימי שני הכלב שן אחד גבוה מחבירו: מסרגין שתי וערב. שאורגין מטה של חבלים בשתי וערב: שפי בלא ערב. שמוחה שתי וחינו אורג בה הערב: שאם היה רפוי. זה שנארג ימים רבים והיו החבלים רפויין ומלון למטה שאין מחוץ מממתן: ושון. רבי מאיר ור' יוסי: שאין מפשילין חבלים לכספה. שאין גדלים חבלים לכתחלה: המטה לעולם אינה מקבלת טומאה עד שיקרב בה ג' נתי נירין שהשמי כבר מתוח ואורג בה שלשה נתי נירין דערב. אולמא דמסרגין קרי שתי וערב: היינו דאפו יש אומרים לאפלוגי. דאפילו שתי בלא ערב לא מני: מתפס נמי לא. נתמיה. אמו יש אומרים לתיקר נמי מתוחי ואמאי הו' לא קעביד מלאכה וחי לא עביד הכי לא מני למיזג עלה: אין. דאלי אמו יש אומרים לתיקר נמי מתוחי משום דהואיל ואפשר למליה למטה במלני עד לעיל והדר מני למירמא עליהו כרים וכסמות למיזג עליהו: לא ערמינן. דהוי טורח דלא נריך: ב' מתני' מעמידין טנור וכורים. עשוטין אותם לכתחלה כדאמרינן לקמן. תנור ובהר מני מקום שפיתת (א) שתי קדירות כירה מקום שפיתת קדירה אחת: מכבשין. א' גמ' מפרש: ג' מ' מנקר ריחוי. כשהיא ישנה ותלקה ואין הסטין יכולין לפרק מנקרין אותה ומתכין אותה כדי שלא יהא שזה כדי שפרכו הסטין תחמיה: דס עינא. נקב שעוטין באלמנע הריחים שהתכווה נופלת לתוכה: היינו דמשכפת לה בישנה. לפי שהישנה אריכה לך שכבר היא חלקה לפי שדחיר היא טוחנת: אלא למאן דאמר. דמכבשין היינו בת עינא ישנה בת עינא למה והלא כבר אית לה בת עינא שכבר היא ישנה מלמחון ועל לא הוי לה בת עינא לא מני למיתקן: כגון דכעי לארווחי. האי בת עינא טפי וכי האי גונא משכחת לה בישנה: מנקר ריחוי. בישנה: איספיל גופיה. יתחיל גופו: מופר לעול. לכן צפרנים כדך העושין עכשו למסוס שלנו דאי לא עביד ליה הכי הו' ליה זערא ולא מני אזיל אלל

עין משפט גר מצוה

פח א טופיע' ליה ט' מקלס' טפ' ב: פח ב מ"י פ"ס חלמט ריש הל' ג טופיע' טס פ"י תתק ספ"ג: צ ג ד מ"י טס טוד ט"ע טס ספ"ג ח: צא ה מ"י טס חלס טו טופיע' טס ט' תקל טפ"ג ה:

רבינו הנאל (המשך)

א) וזו אפון וכל מי שאינו מוידן אינו אומן. אמר ר' יסיון הדיוט תופר כיסים כיסים. מסרגין את המיטות. ר' יוסי אומר ממתחין. ר' חייא בר אבא ור' אסי פלוגי. תרוייהו משום דחוקיה ור' יוחנן אמרו. חד אמר מסרגין בלא ערב. ערב אריבה ערב ושתי. ממתחין שתי בלא ערב. וחד אמר מסרגין תחילת בלא ערב. ממתחין שאם היה רפוי ממתחו. מהני ר' חלפתא בר שאול. ורשין. פ"י חנא קמא ור' יוסי. שאין מפשילין חבלים לכתחלה. ותמחר רב נחמן בר יצחק מי איבא מאן דאמר מסרגין שתי בלא ערב. והתנן ר' מאיר אומר המטה משיסרוג בה שלשה בתיים. מי אפשר לעשות בית בלא שתי וערב. אלא כולי עלמא מסרגין שתי וערב כי פלוגי בסמתחין. ולא איפילוגי לן בהדיא האי מיתוח מה אמר ר' יוחנן א' אפי' מיתוחא. אפי' למיתחילא במני. אפי' למלאות רפין חכלי המטה בכסחות הרכה. [מתני'] מעמידין תנור וכורים במועד. ר' יהודה אומר אין מכבשין את הריחים במועד. מאי מכבשין. רב

א) לפי עירומה אלמא כל שחא מוחזק את האמירות וכו' הדיוט מפסע דשפי' וי"ל מ' רבנו י"ל